

— Олеле, хора, изгорѣхъ, отидохъ си! — пищѣше той и бѣгаше къмъ рѣката.

— Който пуши тютюнъ, — викаше дѣдо Божилъ и се смѣеше, — тъй си изгаря потуритѣ!

Другата недѣля, тъкмо се залюлѣ хорото, две мъртви гарги, вързани съ вжженце, се сплѣтоха въ Мирчовитѣ крака.

Замота се Мирчо, спъна се по очи и се повали въ праха.

Всички се засмѣха, а дѣдо Божилъ крещѣше!

— Който разваля гнѣздата и трепе птичкитѣ, тъй се валя въ праха.

Докато се насмѣтѣ селянитѣ, докато завиятѣ хорото отново, гледатѣ на Тирчова гърбъ закаченъ голѣмъ звѣнецъ. Пакъ смѣхъ, пакъ подигравки.

— Този звѣнецъ е креденъ, та затова звѣни, кждето трѣбва и кждето не трѣбва! — вика старецътъ и се смѣе.

Месецъ мина и тримата нераздѣлни другари се промѣниха. Сякашъ отново се бѣха родили: добри, хрисими, работни. Да ти е драго да ги гледешъ.

Събраха се бацитѣ имъ, отидоха при дѣдо Божилъ Столѣтника, поклониха му се доземи и му благодариха.

Пакъ се позасмѣ дѣдо Божилъ, пакъ поглади бѣлата си като снѣгъ брада и рече:

— Азъ ви казахъ, че е лесно да се поправи младъ човѣкъ. Това, което направихъ съ синоветѣ ви, се

